

1913-2009

A.M.Tulner-Hepkema

Na de Kweekschool volgde Anneke Hepkema, geboren in Leeuwarden, een logopedie opleiding in Amsterdam met daarnaast colleges pedagogiek bij Prof. Dr.Ph. Kohnstamm.

In 1934 was het boek “Het denken van het doofstomme kind” van de arts Dr.A. Nanninga-Boon uitgekomen. Daarin beschrijft deze arts het “lesgeven met schriftelijke taal in de beleving” aan haar eigen doofstomme zoon. Deze zoon is afgestudeerd als ingenieur in Delft, een hele prestatie. Het boek trok de aandacht en men vroeg zich af, of een vreemde bij het lesgeven aan een kind van een ander, ook zo’n resultaat zou kunnen bereiken. Zo heeft Prof. Kohnstamm Anneke gevraagd een 11-jarige dove jongen les te geven volgens deze methode. Met haar afstudeerscriptie over dit lesgeven heeft zij in 1936 haar acte middelbaar pedagogiek - A gehaald.

Na de oorlog gaf Anneke Tulner-Hepkema, onder Dr. Nanninga’s begeleiding les aan twee dove leerlingen en een zwaar woordblinde jongen. Lesverslagen (aan/over twee eigen kinderen) voor Dr. Nanninga zijn verwerkt in Nanninga’s volgende boek “Het denken van het woordblinde kind”.

Maria Krabbe’s artikel: “Het denken van het woordblinde type” was net uitgekomen en Anneke herkende zich toen in het beelddenken en in haar taalmoeilijkheden als zelf zijnde woordblind. Door deze twee publicaties leerde zij ‘het ander soort denken’ kennen, waardoor zij o a fouten van haar kinderen en van zichzelf ging begrijpen. Zij noemt dit later: ‘een levens-gebonden denken’.

Tijdens 7 jaar werken als logopediste op Instituut Harreveld en daarna 7 jaar als onderwijzeres op drie LOM/ BLO scholen, heeft zij haar lesmateriaal ontwikkeld. Rondom 1980 heeft zij lezingen gehouden voor ouders en leerkrachten en een cursus gegeven voor de Nederlandse Vereniging van Logopedie en Foniatrie.

In 1993, tijdens het lesgeven aan drie kinderen van Baukje, ried deze laatste haar klemmend aan een boek te schrijven, waarop zij heeft geantwoord: “ Dat zeggen de mensen wel vaker, maar dat kan ik niet. Een boek schrijven is heel iets anders, maar ik kan wel lesgeven en ik ben nu rijp om het door te geven”.

Zij begon al blind te worden, maar dit gesprek gaf de stoot om haar inzichten en gedachten op de Band in te gaan spreken. Zij werd hierbij zeer gesteund door het feit, dat Professor Ruijsenaars, aan wie zij een bezoek bracht, interesse in haar werk toonde.

Zij heeft, naast haar taak als domineesvrouw en moeder van vier kinderen, al met al 60 jaar les gegeven. Velen, tot in de derde generatie in de familie, zijn door haar geholpen. Daarbuiten hebben tallozen haar weten te vinden. Zelfs tijdens een wandeling in het park raakte zij in gesprek met een jongen, die ze daarna drie jaar heeft lesgegeven. De vader assisteerde haar hierbij wegens haar blindheid.

Ook ontwikkelde zij klankwaaiers voor het Engels en klankregels voor de uitspraak en hielp sommigen met het leren lezen van muzieknoten. Dit alles volgens haar eigen eenvoudige systeem!

Het begin van haar levensverhaal is:” Ik ben woordblind I en II”